

Når Dere idag møter mine venner her, ønsker jeg å si at vi alle føler at vi løper en stor risiko. Noe som ikke kan nektes er at vi faktisk lever bak et jernteppe.

Ikke desto mindre tar vi den risikoen å snakke med Dere. Hvis en eller annen skulle bli arrestert etter dette møtet, vil Dere få høre fra oss. Men vær så vennlig ikke å offentliggjøre noen navn hvis Dere skulle finne det riktig å nevne noen av våre kjensgjerninger i Deres aviser.

Dere møter her idag den type mennesker som siden 1945 er beskyldt for å være "forrædere", eller mere korrekt: mennesker som er beskyldt for å ha sviktet sitt land under den tyske okkupasjon -- fordi vi var medlemmer av et legalt politisk parti: Nasjonal Samling. Gjennom lover som ble gitt av vår regjering i London -- men som ikke ble kjent av oss i Norge før høsten 1945, ble dette parti erklært ulovlig.

Vi blir kalt "nazister". Jeg forsikrer Dere, vi har åndelig ikke noe som helst til felles med den tyske nazi-organisasjon. Vårt hovedmål var å bygge opp vår militære organisasjon for å bli i stand til å forsvare vårt land. Nettopp i dette spørsmålet kom Nasjonal Samling i skarp konflikt med Arbeiderpartiet.

Arbeiderpartiet og regjeringen måtte finne en "syndebukk" for alle sine politiske bommerter fra 1932 fram til 1940. De hadde forsømt vårt forsvar i en utrolig grad. Emblemet deres var: "Det brukne gevær". Et slikt merke ble endog båret av et medlem av 1939/regjeringen -- hr. Monsen som var forsvarsminister.

Da Arbeiderpartiet var i mindretall, bekjempet dets ledende medlemmer den militære opplæring. Vår nåværende statsminister hr. Gerhardsen, var en av de ivrigste i den bevegelsen.

Arbeiderpartiet ledes idag av de samme menn som i årene etter 1930 mottok økonomisk støtte fra Russland til sin unasjonale agitasjon. Dette faktum ble ikke nektet i Stortinget, men unnskyldningen var at denne økonomiske støtte ikke var mottatt fra den russiske regjering, men fra Kommintern. Slik økonomisk støtte har endog Trygve Lie kvittert for -- ifølge offisielle stortingsdokumenter.

"Syndebukken" ble lett funnet. Medlemmene av det lovlige politiske parti Nasjonal Samling -- ble alle sammen behandlet som forrædere, og de menn som flyktet til England i 1940 etter i årevis å ha neglisjert vårt forsvar -- vendte tilbake som helter.

Menn som Knut Hamsun, Erling Bjørnson, David Monrad Johansen (vår mest berømte komponist) og tusener av våre mest fremragende bønder og industri- og skipsfartsfolk, ble kastet i fengsler og konsentrasjonsleirer og tvunget til hårdt arbeid -- kun fordi de har vært medlemmer av et lovlig politisk parti.

Av sakfrøere ble deres gårder, fabrikker og forretninger bestyrt på en samvittighetsløs måte og hundreder av millioner kroner ble sløst bort på et ubeskrivelig vis. Gårder, fabrikker og forretninger som i fredens dager hadde bra overskudd, er blitt brakt til ruin gjennom årene etter 1945.

Personlig hadde jeg en fjellgård (ca. 5000 mål). Jeg hadde til hensikt å bygge opp en stor sauefarm og hadde kjøpt verdifulle avlsdyr. Høsten 1945 ble disse verdifulle sauene slaktet -- og hele planen var ødelagt.

Mine venner her kan gi Dere enda flere drastiske eksempler på hvordan myndighetene har opptrådt for å gjøre vårt land ulykkelig -- i hat til alle mennesker som var like så gode patrioter som de andre, men som hadde ett mål, og det var å gjøre vårt kjære land bedre og rikere.

Jeg kunne gi Dere hundrevis av eksempler som ville vise Dere de nedbrytende politiske bomberter som er blitt det logiske resultat av forsøket på å skaffe en syndebukk, slik at folket skulle glemme de virkelige forredere som var i virksomhet i vårt land fram til 1940. De samme menn som i 1932 var Moskva-vennlig og som idag ber om Marshall-hjelp.

Jeg overdriver ikke når jeg sier at minst 250,000 av mine landsmenn direkte eller indirekte lider under det såkalte "rettsoppgjøret", dvs. prosessene mot folk som har vært medlemmer av det lovlige politiske parti Nasjonal Samling, eller mot firmaer som var blitt beveget av våre lovlige myndigheter til å gjøre forretninger med tyskerne.

De store og sterke firmaer, f.eks. Norsk Hydro og Borregård, de som ydet tyskerne den mest verdifulle bistand, er ikke blitt angrepet. Men de små menn og firmaer er blitt straffet.

Akkurat som Hitler gjorde alle jøder solidarisk ansvarlige for hva enkelte jøder muligens gjorde, har de norske myndigheter gjort ethvert medlem av Nasjonal Samling ansvarlig for feilene til partiets ledere. Vi må innrømme at flere av partiets medlemmer var kriminelle eller gjorde ting som de kan bebreides, men det overveldende antall av partiets medlemmer var gode patrioter og rettskafne mennesker.

Ifølge våre gamle lover kan ingen straffes for en annens forbrytelse, men denn norske regjering laget nye lover i London. Disse lover var ikke kjent i Norge under okkupasjonen. Ifølge disse lovene har regjeringe opprettet retten til å straffe NS-medlemmer og de som samarbeidet med tyskerne. Hvis en eller annen søkte om å bli medlem av NS og den følgende dag tilbakekalte sin søknad -- han er blitt straffet. En velkjent herre fikk 3 års fengsel for slik "forredersk" virksomhet handling.

Disse mennesker protesterer mot å bli stemplet som "nazister". De har kjempet for menneskerettighetene -- for et virkelig demokrati. De har ikke stått med en fot i begge leirer. De er de mennesker Dere kan stole på.

Som et eksempel til å vise at vi lever bak et jernteppe kan jeg nevne at det har vært umulig for meg å få Oslo-avisene til å ta inn et avertissement for min bok: "Utkølig men sant". Oslo-avisene har avslått å ta artikler av våre beste sakførere og advokater (ikke NS-medlemmer) som angriper retts-sakene mot NS-medlemmene.

Videre kan jeg nevne: Under en diskusjon i Studentvenstre-laget framstilte jeg åpent den kjensgjerning at vi lever bak et jernteppe. (oktober 1948). Noen få dager senere ble jeg arrestert og holdt i 16 dager.

Vår berømte biskop Berggrav som i 1940 oppfordret unge nordmenn til ikke å gjøre motstand mot tyskerne, forbød i 1945 NS-folk å reise minnesmerker over avdøde, som hadde vært medlemmer av Nasjonal Samling. Dette forbud har vært i kraft inntil slutten av januar 1949.

Jeg er blitt bedt om å si noe om de politiske anliggenders tilstand i Norge. Jeg kan her bare nevne noen få ting som jeg anser å være viktig å vite hvis man skal forsøke å forstå det som er kalt "rettsoppgjøret". De av oss som var aktivt med i politikken så tidlig som i nittiårene kunne ikke annet enn å føle en dyp skuffelse over den politiske utvikling etter 1905. Oppløsningen av unionen med Sverige betød etter min mening kulminasjonen av en sund politisk utvikling -- den mest lovende i mitt liv. Etter denne fulgte et skarpt omslag. Det norske folk trakk ikke de riktige slutninger av deres nyvunne politiske frihet. Vår militære beredskap ble hurtig forringet. Materialismen vant terreng og spredtes inn i alle klasser: åndelige verdier ble mer og mer ringeaktet av politikere og andre. Marxistisk gift ble spredt med økende styrke og ble en del av Arbeiderpartiets program. Vårt lands militære beredskap ble åpent motarbeid av Arbeiderpartiet og bare svakt støttet av Venstre, og forent med dette tok Arbeiderpartiet sikte på de arbeidende klassers diktatur og på å forandre Norge til et russisk sovjet; hvis nødvendig gjennom en blodig revolusjon. Dannelsen av den politiske bevegelse og det lovlige parti, Nasjonal Samling, må sees på bakgrunn av disse kjensgjerninger. Dets stifter var V.Q., som hadde vært F.N.s høyre hånd i hans hjelpearbeide i Russland.

Han kjente Russland og bolsjevismen bedre enn noen annen nordmann. Hovedtrekkene i N.S.s program ble trukket opp av V.Q. så tidlig som i 1918, dvs. før noen av oss visste noe om Hitler og tysk nasjonalsosialisme i det hele tatt. N.S. ble stiftet i 1933 -- 100% norsk og uten noen som helst forbindelse med Tyskland. Likheter som man kan finne mellom de to bevegelsene kan bare skyldes at tiden trengte løsninger av lignende arter. Den 7.4.1932 holdt v.Q. som forsvarsminister en tale i Stortinget i hvilken han -bl.a.- beviste at Arbeiderpartiet hadde mottatt penger fra Russland for å fremme en revolusjon i Norge i den hensikt å skape vårt land om til en sovjet-republikk. Stortinget støttet V.Q.; men det førte ikke til noe.

N.S.s politikk var å styrke Norges militære beredskap, å fremme utviklingen av våre beste tradisjoner, å arbeide for sosial rettferdighet, å beskytte de fundamentale religiøse sannheter, og å gjeninnføre leder-prinsippet som vår historiske erfaring har bevist å være et langt bedre prinsipp enn den moderne uansvarlighet. Leder-prinsippet er ikke det samme som diktatur. I årevis før vårt land ble okkupert, hadde V.Q. advart befolkningen mot at vårt land var svært utsatt for den fare å bli dradd inn i krigen på grunn av vår utilstrekkelige militære beredskap og vår partipolitikk. N.S. ønsket å få bort partiene og å innføre et fag-system for at de aktive krefter i vårt land kunne bli representert ved sine beste eksponenter, valgt av sine kolleger i faget, i motsetning til det nåværende politiske parti-system, som er fremmed for våre beste tradisjoner og som har gjort Norges sanne interesser stor skade.

Dette er en absolutt kjensgjerning til tross for alle påstander om det motsatte fra våre domstolers og motstanderes side. Disse føler seg tjenestemessig forpliktet til å hevde at Norge var i krig med Tyskland til mai 1945, for ellers kan de ikke dømme de som etter 9.6.1940 sluttet seg til N.S. -- Omkring 90000 av oss er blitt angitt for høyforræderi etc. fordi vi var medlemmer av eller hadde søkt om medlemskap i N.S. Et slikt felles-ansvar er ellers ukjent i vår rettsvitenskap. For å få dømt alle disse personer, vedtok vår eksilregjering spesielle lover; og disse lover ble gitt tilbakevirkende kraft, i strid med vår konstitusjon. For min egen del visste jeg ingen ting om at slike lover eksisterte før den 21. mai 1945. Selv om jeg hadde visst om dem, var jeg utelukket fra og handle etter dem på grunn av Haag-konvensjonen som vårt land hadde undertegnet. Likevel ble jeg dømt til 7 års tvangsarbeid.

Når jeg nå er her skyldes det en lugeattest som jeg fikk som følge av skader jeg pådro meg i løpet av 6 måneders fangenskap i konsentrasjonsleir under forhold som er uverdige i et sivilisert land. Denne karakteristikk er gitt av den høyeste politi-myndighet i det distrikt hvor leiren lå. --

Dette såkalte landsvikoppgjør har ingenting medrett å gjøre. Det er en psykologisk reaksjon fra den del av folkets side som føler seg skyldige og som sårt trenger syndebukker som de kan lesse sine egne misgjerninger over på. Det er den gamle fabel om ulven og lammet. Den har vært ganske vellykket hittil, men vår verden er heldigvis slik laget, at sannheten til slutt kommer fram; og den går litt etter litt opp for flere og flere av våre motstandere. Vår konstitusjon som vi med god grunn alltid har vært så stolt av, har gjentagne ganger blitt krenket for å få oss dømt. Praktisk talt alle de som er dømt har tapt sine borgerlige rettigheter. Det er blitt dannet en pariakeste av mennesker av hvilke mange står på et høyt moralsk og åndelig nivå., blant disse et stort antall dyktige forretningsfolk som har fått sine forretninger ødelagt på grunn av hva som er gjort mot dem.

Da Bastillen ble stormet, sendte La Fayette dets nøkler til Washington, hvorved Den nye verden ble tatt som vitne i denne historiske akt ved hvilken den oppnådde seg selv til vokter av frihetene som Den gamle verden hadde tilkjempet seg. Som Dere alle vet, tilhørte ikke fangene i Bastillen det allminnelige folk, de var hovedsakelig mennesker fra de opplyste klasser. Det denne hendelsen medførte var ånd, sikkerhet og menneskeverdighet. Og hele den moralske og åndelige verden forstod dette. De beundret de mennesker, som ført av en høyere ånd, hevnnet som en personlig fornærmelse alt det gale som var gjort mot fornuften. Fra dette øyeblikk følte fornuften seg fri. Det var ikke en tenker som ikke forstod at de hadde kjempet for ham. Det er dette som vant Europas hjerte for revolusjonen. At Bastillen ble tatt betød redningen for den menneskelige ånd. Sterke krefter arbeider flittig på å forsøke å skape et nytt Bastillen. Alle venner av åndelige verdier skulle være i virksomhet for fremdeles å gjøre livet verd å leve for menn og kvinner. Vi vil ikke bli slaver.

Jeg tør hevne at de fire norske politiske partiers program i 1945 mer eller mindre var det samme program som det, Nasjonal Samling satte opp i 1933.

Ifølge budsjettene har hele "landssvikoppgjøret" fram til den-
ne dag kostet ca. 200 millioner kroner, uten ennå å ha nådd
slutten. Det vil nødvendigvis bli kostbart å holde utallige
"granskere" i landsvikkontorer og -avdelinger, utallige spe-
sielle aktører og ekstra dommere i massevis av "særdomsstoler"
med de organisasjoner som trenges til dette.

Det er kostbart å holde ti-tusener innesperret i konsentras-
jonsleirer. Ennå om sommeren 1948 dekorerte mellom 20 og 25 sl-
ke leirer vårt fedreland, alle rikelig forsynt med voktere og
administrasjon; for det meste er det dårligere med mat til
fangene. I ett tilfelle passer 300-350 voktere på omkring 450
fanger.

Og likevel er disse utgifter de minste. Endog idag, sommeren
1948, må man regne med ca. 20000 arbeidsløse NS-medlemmer.
Hvis den daglige produksjonsverdi pr. mann blir anslått til
40 kroner, - som er svært lavt som gjennomsnitt - kommer man
til et beløp for tapt produksjon (etter de siste priser) på
ca. 800 millioner kroner for de første tre år.

I tillegg til dette må tilføyes, at mange av NS-medlemmene
ikke har fått, og på år ikke vil få, stillinger hvor de er
istand til å yte sitt beste. Tusener av de dyktigste er frem-
deles arbeidsløse, og mange venter på "dommen"; de henger så
å si i løse luften med hensyn til inntekt, beskjeftigelse og
fremtiden.

Alle NS-folk i ledende stillinger, såsom ledere i industrien
og lignende, er idag uten beskjeftigelse. Og de var ikke få.
På et møte i 1942 møttes 220 industridrivende som var NS.

Norge kan prise seg lykkelig hvis det kan slippe med en sum
av 2 milliarder kroner før galskapen i noen grad er helbredet.

I betraktning av at en arbeider i Amerika får omkring 50-60
kroner om dagen, mens en nordmann tjener omkring 20-25 kroner
ifølge prisenormene i vårt land, ville faktum være at summen,
i forhold til innbyggerantallet i U.S.A. sammenlignet med
Norge, ville beløpe seg til omkring 15 milliarder dollars for
de første 3 år.

Problemet i Norge idag er å finne en vei til å stoppe galska-
pen ved å ha en strid mellom 1/4 million "syndebukker" og res-
ten av nasjonen -- bare for å dekke de ansvarlige mennesker
som var de virkelige forredere. I virkeligheten er dette pro-
blem av langt større viktighet enn Marshall-planen.

Ikke noe land kan i det lange løp leve på hjelp fra andre.
Det må hjelpe seg selv. Samdirektighetens makt er den eneste
makt som kan redde landet fra ruin. Idag foregår det en strid
som er av langt større viktighet enn Dere kan tenke Dere.

Mat og straff mot ti-tusener av kvinner og menn som ikke føler
noen slags skyld, vil ruinere vårt land hva enn Marshall-hjel-
pen kan utføre.

Arbødigst

P. H a r s e m (sign.)

tidligere rumensk generalkonsul